

RUDYARD KIPLING

Simple povestiri
cu desenele autorului

Traducere și note
de Raluca Ghențulescu
Postfață de Lucian Pricop

CUPRINS

Cum s-a îngustat gâtul balenei	7
Cum i-a crescut cămilei cocoașa	14
Cum și-a căpătat rinocerul pielea	22
Cum s-a ales Leopardul cu pete	30
Puiul de elefant	41
Cântecul bătrânului cangur	54
Poveste despre tatu	64
Cum a fost scrisă prima scrisoare	77
Cum a fost creat alfabetul	91
Crabul care s-a jucat cu marea	108
Motanul care umbla de unul singur	124
Fluturele care bătea din picior	141
Limitele poetice ale antropomorficului (postfață)	157

CUM S-A ÎNGUSTAT GÂTUL BALENEI

O, iubiții mei, se spune că odată, demult, trăia în mare o Balenă care mâncă tot felul de pești. Mâncă și stea de mare și zărgan, guvid și stavrid, scrumbie și hamsie, chefal și ceatal, midii și stridii și chiar tipari hoinari. Toți peștii care trăiau în mare ajungeau în gura ei – chiar aşa! Dar tot mâncând aşa mult, se pomeni într-o zi că nu mai rămase în toată marea decât un mic peștișor, dar foarte isteț, care înnota pe lângă urechea dreaptă a Balenei, astfel încât să fie ferit de primejdie. Nemaiavând ce mâncă, Balena se ridică în coadă și zise:

– Mi-e foame.

Iar peștișorul o întrebă cu glas firav:

– Nobil și generos cetaceu, ai gustat vreodată carne de om?

– Nu, răspunse Balena. Ce gust are?

– Bună, dar cam ațoasă, răspunse peștișorul cel isteț.

– Atunci adu-mi câțiva, zise Balena și bătu apa cu coada până ce totul devine spumă.

– Unul din când în când e de ajuns, zise peștișorul cel isteț. Dacă înoți până la cincizeci de grade latitudine nordică și patruzeci de grade longitudine vestică (puțin mai complicat, dar

Respect magic), vei găsi pe o plută în mijlocul mării un marinăru naufragiat îmbrăcat doar cu pantaloni de pânză albastră, cu o pereche de bretele (*să nu cumva să uitați de bretele, iubiții mei!*) și înarmat doar cu un cuțit. Trebuie să-ți spun, totuși, că marinăru naufragiat este un om neînchipuit de puternic și înțelept.

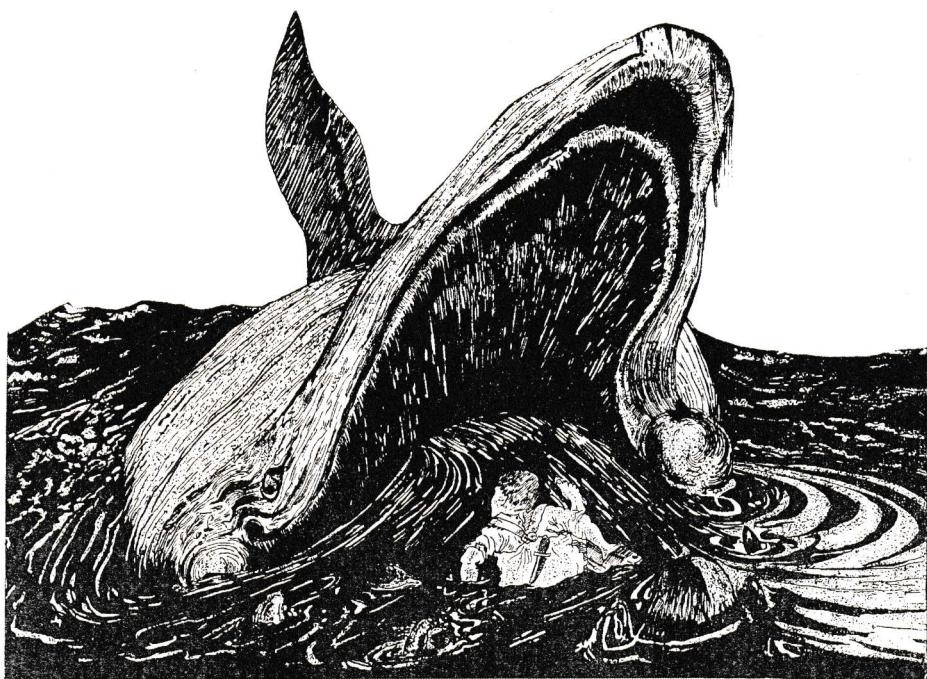
Așa că Balena porni la drum și înotă, și înotă, cât de repede putu, până când ajunse la cincizeci de grade latitudine nordică și patruzeci de grade longitudine vestică. Acolo, pe o plută în mijlocul mării, îmbrăcat *doar cu* o pereche de pantaloni de pânză albastră și cu o pereche de bretele (*să nu cumva să uitați de bretele, iubiții mei!*) și înarmat doar cu un cuțit, stătea, singur-singurel, un marinăru naufragiat, care-și bălăcea picioarele în apă (mama lui îi dăduse voie să se joace în apă, căci altfel nu ar fi făcut niciodată aşa ceva, ținând cont că era neînchipuit de puternic și înțelept).

De cum îl văzu, Balena căscă gura mare, foarte mare, până când marginile buzelor atinserează coada și îl înghiți pe marinăru naufragiat cu tot cu pluta pe care stătea, cu pantalonii lui de pânză albastră, cu bretelele (de care nu *trebuie să uitați*) și cuțit. Le înghiți pe toate și le trimise în pântecul său Cald și întunecos, apoi se linse pe buze și se învârti de trei ori pe coadă.

De îndată ce se pomeni în pântecul Balenei, marinăru, care era neînchipuit de puternic și înțelept, începu să țopăie și să tropăie, să lovească și să plesnească, apoi se izbi și se smuci, bătu și mușcă, se zvârcoli și se răsuci, se târî și blestemă, răcni și suspină, apoi porni un dans iute, marinăresc, exact acolo unde nu trebuia, până când Balena începu să se simtă cum nu se poate mai rău. (*Mai țineți minte bretelele?*)

Astfel că îi spuse peștișorului cel isteț:

- Omul acesta este foarte agitat și mă face să sughiț. Ce să fac?
- Spune-i să iasă, o povățui peștișorul.

Aceasta este imaginea

cu Balena care îl înghită pe marinarul cel neînchipuit de puternic și înțelept, cu tot cu plută, cuțit și bretelele sale, de care *nu* trebuie să uitați. Benzile aceleia prinse cu nasturi sunt bretelele marinarului, iar lângă ele se vede cuțitul. Marinarul stă pe plută, care, însă, este înclinată într-o parte, așa că nu se vede prea mult din ea. Obiectul acela albicios de lângă mâna dreaptă a marinarului este o bucată de lemn, din care tocmai încerca să-și facă un fel de vâslă atunci când a apărut Balena. Acea bucată de lemn se numește vergea de velă, iar marinarul a lăsat-o afară când a fost înghițit.

Pe Balenă o cheamă Zâmbăreața, iar numele marinarului este Henry Albert Bivvens. Peștișorul cel isteț stă ascuns sub burta Balenei și de aceea nu l-am desenat. Marea pare atât de învolturată din cauza Balenei care soarbe tot ce îi iese în cale, încercând să-l înghită pe domnul Henry Albert Bivvens, cu tot cu plută, cuțit și bretelele lui. Nu trebuie să uitați nicio clipă de bretele!

Aici Balena

caută peștișorul cel isteț, care stă ascuns sub pragul Ecuatorului. Numele peștișorului este Pingle și stă ascuns printre rădăcinile algei uriașe care crește în fața porților Ecuatorului. Am desenat aceste porți închise, cum e și firesc. Totdeauna sunt așa, pentru că, după cum știți, orice ușă sau poartă trebuie să fie totdeauna închisă. Linia aceea care seamănă cu o frângie și care le înconjoară este chiar Ecuatorul, iar cele două lucruri ce par stânci sunt uriașii Moar și Koar, care păzesc Ecuatorul. Ei sunt cei care au desenat acele imagini încețoșate de pe porțile Ecuatorului și tot ei au cioplit acei pești împletiti de sub uși. Peștii cu cioc se numesc delfini, iar ceilalți, cu capete atât de ciudate, se numesc rechini-ciocan. Câtă vreme Balena a fost supărată, peștișorul cel isteț a evitat să o întâlnească. După ce i-a trecut, au redevenit buni prieteni.

Respect pentru Balena strigă dinăuntrul propriului său gât către marinarul naufragiat:

– Ieși de acolo și fii cuminte! Mă faci să sughiț îintruna.

– Nu, nu, nu! Nu merge treaba aşa cum vrei. Alta va fi înțelegerea noastră. Du-mă acasă, în țara mea de baștină, pe stâncile albe ale Albionului¹ și mă mai gândesc, zise marinarul și se porni să țopăie și mai tare.

– Ai face mai bine să-l duci acasă, o sfătu peștișorul cel isteț. Te-am avertizat că este un om neînchipuit de puternic și înțelept.

Așa că Balena o porni la drum folosindu-și amândouă înnotă-toarele și coada, atât de repede pe cât îi îngăduia sughițul. În cele din urmă, zări țărmul de baștină al marinarului, stâncile albe ale Albionului, și, cu jumătate de corp pe plajă, deschise gura din ce în ce mai mult și spuse:

– Aici coboară cei care merg la Winchester, Ashuelot, Nashua, Keene și toate celelalte gări de pe linia Fitch – hâc! – burg.

Cum auzi *Fitch*, marinarul sări din gura Balenei, afară la lumină.

Dar acesta era, într-adevăr, un om neînchipuit de puternic și înțelept și, pe când Balena înnota de zor spre țărm, el își folosise cuțitul pentru a tăia lemnalele plutei în mici aşchii, pe care apoi le legase strâns între ele cu bretelele (*acum înțelegeți de ce v-am spus să nu uitați de bretele!*) făcând un fel de grilaj. Odată lucrul terminat, trase grilajul până în locul unde se strâmta gâțul Balenei. Si acolo îl înțepeni! Apoi, marinarul, care era irlandez², recită următoarea poezioară, pe care o voi reda aici pentru voi, căci nu aveați cum să o auziți:

*Ti-am vîrât pe gât un dop
Ca să nu te mai îndopi!*

¹ Cel mai vechi nume dat Marii Britanii (n.t.)

² În mai multe opere ale sale, Rudyard Kipling folosește termenul de „irlandez“ pentru a defini un caracter cumpătat și apropiat de natură (n.t.).

Omul o porni pe pietrișul lucios al plajei și se îndreptă spre casă, unde îl aştepta mama lui care îi dăduse voie să se joace cu picioarele în apă. Mai târziu se căsători și trăi fericit până la adânci bătrâneți. La fel de fericită a fost și Balena. Dar, din ziua aceea, grilajul înțepenit în gâtul ei, pe care nu a putut nici să-l scuipe, nici să-l înghită, nu-i mai dădu voie să mănânce altceva decât peștișori foarte mici. Iată de ce, nici în ziua de azi balenele nu mănâncă oameni, nici băieței și nici fetițe.

Peștișorul cel isteț se ascunse în mâlul de la porțile Ecuatorului, căci se temea ca nu cumva Balena să fie furioasă pe el.

Marinarul luă cuțitul cu el acasă. Păși pe pietrișul lucios îmbrăcat tot cu pantalonii de pânză albastră. Doar bretelele nu le mai avea, pentru că, după cum știi, legase cu ele grilajul rămas în gâtul Balenei.

Și uite aşa se termină povestea noastră!